

**Posudek bakalářské práce
Témata Michelangelovy lyriky,
kterou předložila Monika Vobořilová,
ÚRS FFUK, italianistka, 2012**

Monika Vobořilová si zvolila téma, které není příliš často traktováno ani v kontextu italské literární kritiky. Rozhodla se prostudovat korpus *Rime* Michelangela Buonarrotiho a najít v něm hlavní, návratná témata.

Její práce je přehledná, kultivovaná, napsaná s osobním zaujetím. Velká část je sice věnována portrétu Michelangela – všestranného umělce, je tedy biografického charakteru, ale má to své opodstatnění. Autorka Michelangelův životopis prokládá ukázkami z jeho básnické tvorby, neboť chce doložit její do značné míry autobiografický charakter a současně – alespoň já tak její intence chápu – zasadit Michelangelovu básnickou tvorbu do širšího rámce jeho umělecké vize, která, ač je založena na antitetičnosti, působí kompaktně – k tomuto závěru ostatně Monika Vobořilová dochází a explicitně jej formuluje (s. 40).

Při rekapitulaci umělcových životních dat autorka cituje jména osobností, které měla na jeho osud a tvorbu nějaký vliv. Zpočátku tyto osobnosti blíže identifikuje v poznámkách pod čarou, jako např. Lorenza Nádherného nebo Juana Valdése (v nominativu je správně Juan de Valdés), později však na to rezignuje a jména jako Cecchino dei Bracci či Sebastiano del Piombo už ponechává bez bližšího určení. Také oba hlavní adresáti Michelangelovy milostné lyriky Vittoria Colonna a Tommaso dei Cavaglieri by si po mém soudu zasloužili více pozornosti a mohli být důkladněji představeni ve druhé či třetí kapitole práce.

Tyto dvě kapitoly představují stěžejní část práce, autorka v nich nejprve představuje první edice zpěvníku, jeho strukturu (která není dílem Michelangela), kritické ohlasy. V té souvislosti sice letmo zmiňuje negativní přístup velkých jmen italské literární kritiky, jako byli Francesco de Sanctis nebo Benedetto Croce, k Michelangelově lyrice, avšak bez citací či alespoň konkrétních odkazů. Otázku recepce, dobové recepce Michelangelových *Rime* mohla autorka např. propojit s otázkou, do jaké míry je tato poezie poslušná petrarkovské tradici, kterou si v práci právem klade.

Konkrétní tematické analýzy básní jsou v práci provedeny přesvědčivě, autorka navíc nahlíží korpus básní jak chronologicky, k čemuž ji opravňuje již zmíněná autobiografičnost poezie vznikající jako umělcův intimní deník a epistolář, tak navrhuje i možné tematické řazení do okruhů lyriky milostné, duchovní a burleskně každodenní. Podařilo se jí tak podat ucelený obraz Michelangelova zpěvníku a dotknout se jeho hlavních témat.

Otázku mám k českým překladům citovaných básní. Autorka snad jen ve dvou případech odkazuje na Vladislavův překlad (z výboru *Oheň, jímž hořím*), obvykle ale ponechává překlady bez poznámky, z čehož usuzuji, že jsou její vlastní. Překlady jsou to korektní, i když místy neohrabané („jak mi jen může šlapat na srdce, kdo, zdá se, mne nedotýká se“), nicméně ve většině případů bylo možné opět sáhnout po překladu Vladislavově, např. právě citovanou báseň (*Rime* 8) najdeme ve výboru *Navštívení krásy* (s. 132: *Jak je to možné, že už nejsem svůj*), stejně jako řadu dalších: *Vole už z toho lopocením mám, Z kalichů zde se kují helmy, dýky...*

Moje poznámky jsou však jen marginálního charakteru, autorka v práci naplnila zadání a plně dostala standardům běžně kladeným na bakalářské práce.

Jen bych navrhovala opravit často používaný termín novoplatonismus na platonismus, neboť Michelangelova lyrika neodkazuje k pozdně antickému filozofickému směru, jenž je v češtině označován právě tímto termínem.

Práci i přes drobné nedostatky hodnotím známkou výborně.

V Praze dne 1. 2. 2012

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D.